

VU Research Portal

Case note: Hoge Raad (Unus testis, nullus testis V)

Borgers, M.J.

2015

[Link to publication in VU Research Portal](#)

citation for published version (APA)

Borgers, M. J., (2015). *Case note: Hoge Raad (Unus testis, nullus testis V)*, No. 489, No. ECLI:NL:HR:2015:1247, May 19, 2015. (Nederlandse jurisprudentie).

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal ?

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

E-mail address:

vuresearchportal.ub@vu.nl

Annotatie NJ 2015/489 (unus testis, nullus testis V)

HR 19 mei 2015, nr. 13/05460

M.J. Borgers

In dit arrest casseert de Hoge Raad omdat de verklaring van de grootmoeder van de aangeefster ‘wat betreft de rechtstreekse betrokkenheid van de verdachte bij het tenlastegelegde’ uitsluitend is gebaseerd op hetgeen de aangeefster heeft verteld aan haar overgrootmoeder. De vraag zou kunnen rijzen of de Hoge Raad aldus de eis stelt dat de bewijsgrond waaraan de voldoende steun wordt ontleend, ziet op de rechtstreekse betrokkenheid van de verdachte bij het ten laste gelegde feit. Dat zou opmerkelijk zijn omdat wordt aangenomen – en diverse arresten van de Hoge Raad lijken dat ook te bevestigen – dat zo’n eis nu juist niet geldt (zie bijvoorbeeld *De Wilde, Stille getuigen*, Deventer: Wolters Kluwer 2015, p. 138, met verwijzing naar HR 6 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BQ6144, NJ 2012/252 m.nt. T.M. Schalken). Dat zou ook niet goed stroken met de algemene overweging van de Hoge Raad dat artikel 342 lid 2 Sv de tenlastelegging in haar geheel betreft en niet een onderdeel daarvan.

De hier geciteerde woorden heeft de Hoge Raad eerder gehanteerd in HR 28 oktober 2014, ECLI:NL:HR:2014:3052. In dat arrest heeft de Hoge Raad evenwel twee facetten van de daar aan de orde zijnde getuigenverklaring willen aangeven. De Hoge Raad beziet die verklaring niet alleen voor wat betreft de rechtstreekse betrokkenheid van de verdachte bij het ten laste gelegde feit, maar ook op het punt van het eventuele verband tussen het ontuchtige gedrag dat in haar jeugd zou hebben plaatsgevonden en het latere (slaap)gedrag van de aangeefster. De woorden ‘wat betreft de rechtstreekse betrokkenheid van de verdachte bij het tenlastegelegde’ zijn daarbij functioneel om die facetten van elkaar te onderscheiden. Enige normatieve betekenis lijken die woorden niet te hebben.

In NJ 2015/489 hanteert de Hoge Raad deze woorden niet in verband met een vergelijkbare tweedeling. In de verklaring van de grootmoeder komt echter niet alleen aan de orde wat zij van de overgrootmoeder heeft vernomen, maar wordt ook – heel kort – vermeld dat de grootmoeder van de aangeefster zelf – naar het zich laat aanzien: recent – iets heeft vernomen omtrent ‘seksuele dingen’ die er in het verleden zouden zijn gebeurd met de verdachte. Mogelijk heeft de Hoge Raad met de woorden ‘wat betreft de rechtstreekse betrokkenheid van de verdachte bij het tenlastegelegde’ tot uitdrukking willen brengen dat alleen hetgeen door de overgrootmoeder aan de grootmoeder is overgebracht in relatie staat met het ten laste gelegde feit (anders dan de ongespecificeerde uitlating over ‘seksuele dingen’). Hoewel daarvoor de formulering ‘wat betreft het tenlastegelegde’ zou hebben volstaan, zou ik verder geen bijzondere betekenis willen toekennen aan de hier door de Hoge Raad gebezigde bewoording en (dus) ook niet willen aannemen dat de Hoge Raad – heel impliciet – de bewijsminimumregel heeft willen aanscherpen.